

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/188/2016
Identifikačné číslo spisu:	3711211802
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3711211802.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ G. I. a 2/ K. I., obaja bývajúcí v N., zastúpení JUDr. Róbertom Faturom, advokátom, so sídlom v Považskej Bystrici, AK Centrum 18/23, proti žalovaným 1/ M. R., bývajúcej v N., zastúpenej JUDr. Annou Kubovičovou, advokátkou, so sídlom advokátskej kancelárie v Považskej Bystrici, Tatranská 300/8, 3/ K. I., bývajúcej v N., 4/ K. I., bývajúcej v L., zastúpenej Mgr. Ivicou Šišolákovou, advokátkou, s o sídlom advokátskej kancelárie v Galante, Nová Doba 920/5 a 5/ G. I., bývajúcej v N., zastúpenej opatrovníčkou Lenkou Polekovou, tajomníčkou Okresného súdu Trenčín, o určenie vlastníckeho práva nadobudnutého vydržaním, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 7 C 156/2011, o dovolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. októbra 2015 sp. zn. 6 Co 15/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovia majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. októbra 2014 č. k. 7 C 156/2011-169 určil, že žalobcovia 1/ a 2/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi v spoluvlastníckom podiele 1/1 nehnuteľnosti hospodárskej budovy bez súpisného čísla, postavenej na parcele č. KNC XXXX/X, záhrady s výmerou 222 m², zapísanej na LV č. XXXX k. ú. N., ktorá bola zameraná geometrickým plánom Ing. D. M. zo dňa 11. apríla 2012 č. 10/2012, overeného Správou katastra D. R. dňa 23. apríla 2012 č. 206/2012. Po právnej stránke aplikoval § 132 ods. 1, § 143 Občianskeho zákonníka, § 80 písm. c/ O.s.p. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobcovia 1/ a 2/ po uzavretí manželstva v roku 1980 začali bývať u rodičov žalobcu 1/ a žalovanej 2/ v ich rodinnom dome súp. č. XXX v N.. Žalobcovia 1/ a 2/ tento rodinný dom nadstavili a vytvorili samostatnú bytovú jednotku. Od rodičov žalobcu 1/ nadobudli darovacou zmluvou spoluvlastnícky podiel v predmetnom rodinnom dome. Následne žalobca 1/ spolu so svojím otcom W. I. listom zo dňa 14. júna 1982 ohlásili bývalému Miestnemu národnému výboru v N. G. stavbu drobnej hospodárskej budovy na parc. č. XXX/X k. ú. N.. Na základe uvedenej skutočnosti bývalý Miestny národný výbor v N. G. listom zo dňa 28. júna 1988 žalobcovi 1/ a jeho otcovi W. I. zaslal písomné vyjadrenie, v ktorom vyjadril súhlasné stanovisko s výstavbou drobnej hospodárskej budovy v rozsahu uvedenom v ohlásení.

Po vydaní súhlasného stanoviska s výstavbou uvedenej hospodárskej budovy, začali žalobcovia 1/ a 2/ v roku 1988 s výstavbou budovy, ktorú realizovali svojpomocne a prevažne zo stavebného materiálu, ktorý im zostal po nadstavbe rodinného domu rodičov žalobcu 1/. Na výstavbu použili žalobcovia výlučne svoje finančné prostriedky, čo potvrdila aj žalovaná 3/, ktorá je sestrou žalobcu 1/ a svedkovia C. I., H. L., C. L. a F. T.. Po dokončení stavbu užívali pre svoju potrebu žalobcovia. Z dokazovania tiež vyplynulo, že otec žalobcu 1/ W. I. sa na stavebných prácach a na finančnom zabezpečovaní stavby nepodieľal, lebo už bol starý, mal podlomené zdravie a ešte pred dokončením stavby S. XXXX zomrel. Okresný súd vyhodnotil ako nepravdivé a účelové tvrdenie žalovaných 1/ a 4/, ako aj výpovede svedkov k ich tvrdeniam. Tento svoj záver súd prvej inštancie odôvodnil aj tým, že v dedičskom konaní po W. I., ktorý zomrel XX. K. XXXX uvedenú stavbu dedičia - vrátane žalovanej 1/ nežiadali zaradiť do aktív dedičstva. Žalované 4/ a 5/ sa dedičského konania nezúčastnili, pretože emigrovali do zahraničia. Z uvedeného vyplýva, že žalovaní si boli vedomí vlastníckeho práva žalobcov k tejto nehnuteľnosti a až po uplynutí takmer 17 rokov od smrti W. I., keď žalobcovia začali prerábať hospodársku budovu na rodinný dom, kde býva ich dcéra Y., začali títo uplatňovať vlastnícke nároky na túto nehnuteľnosť. Navyše matka žalobcu 1/ a manželka nebohého W. I., G. I., t. j. žalovaná 2/ v roku 2009, počas svojho pobytu v L. u dcéry K. I., t. j. žalovanej 4/ vlastnoručne podpísala čestné prehlásenie o tom, že hospodársku budovu staval a financoval žalobca 1/ a že preto ho považuje za výlučného vlastníka tejto nehnuteľnosti, pričom samotné znenie tohto čestného prehlásenia spisovala samotná žalovaná 1/, v súčasnej dobe dôvodiac, že si neuvedomovala následky svojho konania. Na základe skutkových zistení okresný súd konštatoval, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na žiadanom určení vlastníckeho práva, ktoré je spochybňované žalovanými 1/ a 4/ a určil, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudli žalobcovia do svojho bezpodielového spoluvlastníctva manželov originárnym spôsobom, t. j. výstavbou nadobudli vlastnícke právo k novovytvorenej veci. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 27. októbra 2015 sp. zn. 6 Co 15/2015 rozsudok okresného súdu potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Konštatoval, že okresný súd vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy a prednesy účastníkov vyhodnotil správne podľa kritérií v ustanovení § 132 O.s.p., preto je jeho skutkový záver správny a správne je aj právne posúdenie veci. Taktiež uviedol, že odvolaním napadnutý rozsudok je odôvodnený podľa § 157 ods. 2 O.s.p. úplne a presvedčivo. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala osobne 29. decembra 2015 dovolanie žalovaná 1/ (ďalej aj „dovolateľka“). V mimoriadnom opravnom prostriedku namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nesprávne hodnotenie dôkazov a nedostatočne zistený skutkový stav. Žiadala dovolaním napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu sám zmenil. Súčasne si uplatnila trovy dovolacieho konania.

4. Žalobcovia v o svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu žiadali dovolanie žalovanej 1/ zamietnuť a zaviazat' žalované 1/ a 4/ spoločne a nerozdielne na úhradu trov dovolacieho konania.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej 1/ je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (29. decembra 2015), t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. V prejednávanej veci, z obsahu dovolania vyplýva, že je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom nejde o rozsudok, ktorý by mal znaky uvedené v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. Keďže prípustnosť dovolania z § 238 O.s.p. nevyplýva,

je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci a podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

9. Dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Z obsahu dovolania možno vyvodíť, že dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ako aj nesprávne hodnotenie dôkazov a nedostatočne zistený skutkový stav.

10. Právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo osebe nesprávne právne posúdenie veci v procesne neprípustnom dovolaní ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Keďže podané dovolanie nie je procesne prípustné, dovolací súd sa týmito námietkami nemohol zaoberať.

11. Pokiaľ dovolateľka poukazuje na nesprávnosti v procese dokazovania, namieta jeho nedostatočné vykonanie, či nesprávne vyhodnotenie dôkazu, dovolací súd uvádza, že tieto argumenty a námietky nie sú nedostatkom, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával dokazovanie v rozsahu podľa názoru účastníka konania, nezakladal prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodnímal možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999). Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ v dovolaní namieta, nebolo vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Napokon ani do obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípade sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Taktiež význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu, inými slovami, právomoc konať vo veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz a jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

12. Tzv. iná vada konania, namietaná dovolateľkou (nedostatočné skutkové zistenia), je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý však v súlade s konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladá procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Tento dovolací dôvod je možné úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je daný prípad. V prípade tejto dovolacej námietky platí tiež bod 11.

13. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalovanej 1/ nemožno vyvodíť z ustanovenia § 238 O.s.p., v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej 1/ podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.